

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

1. de staatssecretaris van Justitie,
2.
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Utrecht, van 15 april 2008 in zaak nr. 07/28082 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 januari 2007 heeft de minister van Justitie aanvragen van (hierna: de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 14 juni 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 april 2008, verzonden op 17 april 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, het daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 mei 2008, en de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 mei 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

De staatssecretaris en de vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in de hoger-beroepschriften is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. De hoger beroepen zijn kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdelingen in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweëntwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 192323091) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.C. Brugman, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
lid van de enkelvoudige kamer

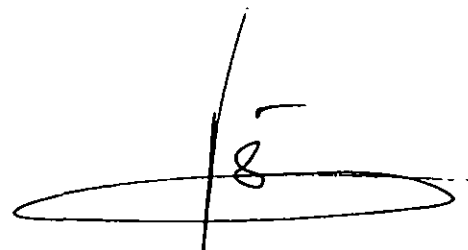
w.g. Brugman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 november 2008

205.

Verzonden: 10 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 07/28082 BEPTDN (beroepszaak)

uitspraak van de meervoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken
d.d. 15 april 2008

inzake

, allen van Amerikaanse

nationaliteit,
eisers,
gemachtigde: mr. R.J.J. Flannua, advocaat te Utrecht,

tegen een besluit van

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.
gemachtigde: mr. M.M. Favier, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende Immigratie-
en Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding

1.1 Bij besluit van 14 juni 2007 heeft verweerder het bezwaar van eisers tegen zijn besluit van 17 januari 2007 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder de aanvraag van eisers van 26 juli 2005 om hen een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als beperking "verblijf als pleegkind" te verlenen afgewezen. Eisers hebben tegen het besluit van 14 juni 2007 beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.2 Het geding is behandeld ter zitting van 22 januari 2008. Eisers zijn niet in persoon verschenen. Eisers en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

2.1 Niet in geschil is dat eisers verblijf beogen bij hun grootmoeder, (hierna te noemen referente). Referente heeft zowel de Nederlandse als de Amerikaanse nationaliteit. Eisers hebben aanvragen ingediend om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf als pleegkind".

2.2 In geschil is of de aanvragen van eisers aan de regelgeving van het gezinsherenigingbeleid dienen te worden getoetst en onder de werkingssfeer van de Richtlijn 2003/86 van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86) of dat hun aanvragen dienen te worden beschouwd als aanvragen om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking: "verblijf als pleegkind".

2.3 Verweerder heeft in het bestreden besluit, voor zover hier van belang en samengevat, het volgende overwogen. Niet is voldaan aan de voorwaarden voor het pleegkinderenbeleid. Er zijn geen aanknopingspunten voor analoge toepassing van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (Richtlijn 2003/86/EG), nu in deze richtlijn geen pleegkinderen worden genoemd. De stelling van de gemachtigde dat eisers naar Amerikaans recht geen pleegkinderen van referente worden genoemd maakt dit niet anders. Van belang is wat de richtlijn en de Nederlandse wet- en regelgeving hierover bepalen. Volgens deze wet- en regelgeving zijn eisers pleegkinderen van referente. Dat er voor eisers in de Verenigde Staten geen aanvaardbare toekomst is weggelegd, is niet afdoende aangetoond of aannemelijk gemaakt. Niet is gebleken dat er sprake is van een objectieve belemmering om het gezinsleven in de Verenigde Staten uit te oefenen. Een beroep op artikel 8 EVRM kan dan ook niet slagen.

2.4 Eisers hebben tegen dit besluit –onder meer- het volgende aangevoerd. Naar Amerikaans recht is de voogdij aan de grootmoeder toegekend en heeft zij het gezag over de kinderen. Op grond van artikel 4, tweede lid, onder a, van de Richtlijn 2003/86/EG kunnen als gezinsleden onder meer worden aangemerkt de ten laste komende bloedverwanten van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn van de gezinshereniger, indien zij in het land van herkomst de nodige steun ontberen. De richtlijn kan in deze zaak wel worden toegepast. Verweerder geeft niet aan op grond van welke wet- en regelgeving eisers pleegkinderen zijn. Eisers vallen onder de voogdij en het gezag van hun grootmoeder en zijn derhalve geen pleegkinderen. Referente behoeft geen instemming van de ouders om de kinderen bij haar te laten verblijven. Hieruit blijkt al dat het beleid met betrekking tot pleegkinderen niet op deze zaak dient te en kan worden toegepast. Het gewone gezinsherenigingsbeleid dient te worden toegepast. Subsidiair zijn eisers van mening dat aan hen een verblijfsvergunning op grond van het pleegkinderenbeleid dient te worden verleend. Eisers hebben voldoende aannemelijk gemaakt dat voor hen geen aanvaardbare toekomst is weggelegd in de Verenigde Staten van Amerika. Eisers hebben een document overgelegd waaruit blijkt dat het ouderlijk gezag van de moeder via een voogdijbeslissing aan referente is overgedragen. Hun moeder heeft voorts in een verklaring aangegeven niet voor de kinderen te kunnen en willen zorgen. Eisers zijn voorts van mening dat zij aan een onmogelijke bewijslast dienen te voldoen, aangezien de overige twee kinderen van referente nauwelijks contact met referente hebben. Meer subsidiair zijn eisers van mening dat gebruik dient te worden gemaakt van de inherente afwijklingsbevoegdheid zoals neergelegd in artikel 4:84 van de Awb. Eisers bevinden zich in een stabiele omgeving en het gaat goed op school. In dit kader doen eisers een beroep artikel 3 van het IVRK. In de bestreden beslissing is voorts niet duidelijk hoe de belangen van eisers in het kader van artikel 8 EVRM zijn gewogen. Eisers doen een beroep op de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 31 januari 2006 (JV 2006/90).

2.5 Bij aanvullend schrijven 11 januari 2008 hebben eisers zich nog op het standpunt gesteld dat de Richtlijn 2003/86/EG van toepassing is. De vraag is of een persoon die ook de nationaliteit van een derde land heeft geen beroep kan doen op de richtlijn. Er is aanleiding om hieromtrent prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie te stellen. Met betrekking tot het recht op gezinsleven wordt nog verwezen naar WBV 2007/30 en de uitspraken van het EHRM van 6 februari 2001 (44599/98) Bensaid en van 18 oktober 2006 (46410/99) Üner over het recht op privéleven.

2.6 Ingevolge artikel 13 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien - voor zover hier van belang - internationale verplichtingen dan wel klemmende redenen van humanitaire aard daartoe

open.

2.7 Ingevolge artikel 3.28, eerste lid, Vreemdelingenbesluit (Vb) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, onder een beperking verband houdend met verblijf als pleegkind worden verleend aan de minderjarige vreemdeling:

a. die als pleegkind in Nederland wil verblijven in het gezin van één of meer Nederlanders of vreemdelingen met rechtmatig verblijf, als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vreemdelingenwet; en

b. die naar het oordeel van Onze Minister in het land van herkomst geen aanvaardbare toekomst heeft.

2.8 In de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) hoofdstuk B3/3 is het beleid neergelegd dat verwoerder hanteert ten aanzien van de verlening van een verblijfsvergunning aan buitenlandse pleegkinderen.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.9 Tussen partijen is onweersproken dat referente van zowel Nederlandse als Amerikaanse nationaliteit is en dat referente voor eisers kinderbijslag ontvangt.

2.10 Vervolgens ligt de vraag voor of verwoerder het juiste beleid heeft toegepast.

2.11 Uit de gedingstukken blijkt dat eisers op hun aanvraagformulieren van 26 juli 2005 hebben aangekruist dat het doel van hun verblijf is "verblijf bij een familie- of gezinslid". Als specifiek doel van hun verblijf hebben eisers aangekruist dat zij pleegkinderen zijn. De rechtbank stelt vast dat verwoerder de aanvragen van eisers heeft kunnen toetsen aan het beleid voor pleegkinderen, mede gelet op de wijze waarop de aanvragen zijn ingevuld.

2.12 De rechtbank zal allereerst dienen te beoordelen of richtlijn 2003/86 van toepassing is op de onderhavige situatie. Referente heeft immers de Nederlandse en de Amerikaanse nationaliteit. Bij de beoordeling van deze rechtsvraag betreft de rechtbank de volgende bepalingen.

2.13 Ingevolge artikel 17, eerste lid, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: het EG-Verdrag), voor zover thans van belang, is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit burger van de Unie.

2.14 In de preambule van de richtlijn 2003/86 heeft de Raad van de Europese Unie (de Raad) in punt 2 onder meer overwogen dat de maatregelen op het gebied van gezinshereniging in overeenstemming moeten zijn met de verplichting om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren.

2.15 In punt 3 van de preambule van de richtlijn 2003/86 erkent de Raad de noodzaak van onderlinge afstemming van de nationale wetgevingen over de voorwaarden voor toelating en verblijf van onderdanen van derde landen. In dit verband heeft de Raad met name verklaard dat de Europese Unie moet zorgen voor een billijke behandeling van onderdanen van derde landen die legaal op het grondgebied van de lidstaten verblijven en dat een krachtiger integratiebeleid erop gericht moet zijn om hun rechten te verlenen en verplichtingen op te leggen die vergelijkbaar zijn met die van de burgers van de Europese Unie.

2.16 Voorts is in punt 4 van de preambule van de richtlijn 2003/86 door de Raad overwogen dat gezinshereniging een noodzakelijk middel is om een gezinsleven mogelijk te maken en bijdraagt tot de vorming van een sociaal-culturele stabiliteit die de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten bevordert, hetgeen bovendien de mogelijkheid biedt de economische en sociale samenhang te versterken, hetgeen een fundamentele doelstelling van de Gemeenschap is die in het Verdrag is vastgelegd.

2.17 Ingevolge artikel 1 van de richtlijn 2003/86 is het doel van de richtlijn de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven.

2.18 Ingevolge artikel 2, aanhef en onder a, van de richtlijn 2003/86 wordt onder 'onderdaan van een derde land' in de richtlijn verstaan een ieder die geen burger is van de Unie in de zin van artikel 17, eerste lid, van het EG-Verdrag.

2.19 Ingevolge artikel 2, aanhef en onder c, van de richtlijn 2003/86 wordt onder 'gezinshereeniger' verstaan een onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinsbereiniging om met hem bereinigd te worden.

2.20 Ingevolge artikel 2, aanhef en onder d, van de richtlijn 2003/86 wordt onder 'gezinshereeniging' verstaan toegang tot en verblijf in een lidstaat van de gezinsleden van een wettig in die lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land, teneinde de eenheid van het gezin te behouden, ongeacht of de gezinsband tot stand is gekomen vóór of na de komst van degene die in de lidstaat verblijft.

2.21 Ingevolge artikel 3, derde lid, van de richtlijn 2003/86 is de richtlijn niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie.

2.22 Uit de hierboven aangehaalde artikelen 2, aanhef en onder a, 2, aanhef en onder c, en 2, aanhef en onder d, alsmede artikel 3, derde lid, van de richtlijn 2003/86 leidt de rechtbank af dat in de richtlijn bedoeld is onderscheid te maken tussen derdelanders enerzijds en Unieburgers anderzijds. In dit oordeel acht de rechtbank zich gesteund door het feit dat dit onderscheid ook valt af te leiden uit punt 3 van de Preambule, waarin wordt gesproken van "een krachtiger integratiebeleid dat erop gericht moet zijn om derdelanders rechten te verlenen en verplichtingen op te leggen die vergelijkbaar zijn met die van de burgers van de Europese Unie". Uit de formulering van artikel 2, aanhef en onder a, van de richtlijn 2003/86, bezien in samenhang met punt 3 van de preambule, maakt de rechtbank bovendien op dat het hier elkaar uitsluitende categorieën van personen betreft: als een persoon het Unieburgerschap heeft (verkregen), is hij geen derdelander (meer). Verder leidt de rechtbank uit genoemd artikel 2, aanhef en onder a, bezien in onderling verband met artikel 3, derde lid, af dat de richtlijn niet van toepassing is op Unieburgers. Uit de hierboven aangehaalde delen uit de Preambule, bezien in onderling verband en in samenhang met artikel 1 van de richtlijn 2003/86, maakt de rechtbank tot slot op dat de richtlijn tot doel heeft het harmoniseren van de voorwaarden voor gezinsbereiniging voor de categorie derdelanders die legaal op het grondgebied verblijven. Uit onderdeel 3 van de preambule volgt dat het daarbij de bedoeling is dat deze categorie personen qua rechtspositie dicht bij de andere in de richtlijn genoemde categorie van personen, de categorie Unieburgers.

2.23 Zoals de rechtbank heeft vastgesteld in overweging 2.9, heeft in dit geval de

hoofdpersoon, naast de Amerikaanse nationaliteit, tevens de Nederlandse nationaliteit. Uit hoofde van artikel 17 van het EG-Verdrag is zij daarmee tevens burger van de Unie, hetgeen naar vaste jurisprudentie van het EG-Hof van Justitie de primaire kwaliteit is. Gelet op het overwogene in 2.22 brengt dit de rechtbank tot het oordeel dat de richtlijn niet van toepassing is op de hoofdpersoon en eisers, zodat zij daaraan geen rechten kunnen ontleenen. In vergelijkbare zin heeft de Afdeling geoordeeld in een aantal uitspraken, onder meer de uitspraak van 29 maart 2006 (JV 2006/172). In die uitspraak is, kort gezegd, geoordeeld dat uit voornoemd artikel 17, eerste lid, van het EG-Verdrag, juncto artikel 3, derde lid, van de richtlijn 2003/86 voortvloeit dat de richtlijn niet van toepassing is op burgers van de Unie. Dat de desbetreffende hoofdpersoon in casu ook de Marokkaanse nationaliteit heeft, doet volgens de Afdeling daaraan niet af. Hoewel ten tijde van de aanvragen van eisers de passage van de Vreemdelingencirculaire vermeldde dat de richtlijn 2003/86 op overeenkomstige wijze wordt toegepast op gezinshereniging met Nederlanders, heeft de AbRS in haar uitspraak van 23 november 2006 (JV 2007/39) overwogen dat uit dit beleid niet geconcludeerd kan worden tot toepasselijkheid van de richtlijn op gezinshereniging met Nederlanders. De rechtbank merkt tevens op dat verweerder dit in het beleid heeft verwerkt in hoofdstuk B2/1 van de Vc.

2.24 Hetgeen door eisers is aangedragen ter onderbouwing van hun standpunt dat de richtlijn 2003/86 wel op hen en referente van toepassing is, brengt de rechtbank niet tot een ander dan het hierboven vermelde oordeel. Het beroep van eisers op artikel 4, tweede lid, onder a, van de richtlijn 2003/86, behoeft derhalve geen bespreking.

2.25 De rechtbank is van oordeel dat verweerder de aanvragen heeft kunnen toetsen aan het pleegkinderenbeleid. Het vorenstaande gevoegd bij hetgeen ter zitting en uit de door eisers/referente overgelegde stukken is gebleken wekt de conclusie dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat er geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht. Daartoe overweegt de rechtbank als volgt. Verweerder kan worden nagegeven dat onvoldoende sprake is van onderbouwing met schriftelijke (bewijs)stukken van de stelling dat er voor eisers geen aanvaardbare toekomst in hun land van betekenis is weggelegd, nu eisers op geen enkele wijze door middel van objectief verifieerbare bescheiden hebben onderbouwd dat zij niet of bezwaarlijk kunnen worden verzorgd door hun moeder of andere bloed- of aanverwanten in hun land van herkomst, zoals neergelegd in paragraaf B3/3.3.2 van de Vc. Echter, gelet op de uitvoerige levensgeschiedenis van referente, overgelegd bij de gronden van bezwaar d.d. 26 februari 2007 en de verklaringen van de kleinkinderen, gevoegd bij de door referente overgelegde Money Transfers van juli 2007 tot en met november 2007 waaruit blijkt dat referente haar drie moederjarige kinderen (waaronder de moeder van eisers) in de VS financieel moet bijstaan omdat zij niet rond kunnen komen en ten slotte de verklaring van de eigen moeder van eisers waaruit blijkt dat zij de voogdij aan referente heeft overgedragen aangezien zij eisers niet kan opvoeden en verzorgen, is de rechtbank van oordeel dat dit tezamen en in onderling verband bezien voor verweerder aanleiding had moeten zijn om nader te motiveren waarom in dit specifieke geval voormelde toepassing van artikel 4:84 van de Awb geen plaats was.

2.26 Het vorenstaande brengt met zich dat de rechtbank niet toekomt aan de overige door eiser ingebrachte stellingen.

2.27 Het beroep is dan ook gegrond. De bestreden beschikking kan niet in stand blijven en zal worden vernietigd wegens strijd met het motiveringsbeginsel als neergelegd in artikel 7:12 van de Awb. Verweerder zal worden opgedragen een nieuwe beschikking te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

zaaknummer: AWB 07/28082 BEPTDN (beroepszaak)

blad 6

2.28 In dit geval ziet de rechtbank aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb te veroordelen in de door eisers gemaakte proceskosten. De kosten zijn op grond van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1, waarde per punt € 322,-). Aangezien ten behoeve van eisers een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge het tweede lid van artikel 8:75 Awb de betaling van dit bedrag te geschieden aan de griffier.

2.29 Uit de gegrondverklaring volgt ingevolge artikel 8:74, eerste lid, Awb dat verweerder het betaalde griffierecht ad € 143,- dient te vergoeden.

Bevestiging

De rechtbank:

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het bestreden besluit;

draagt verweerder op binnen een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak opnieuw te beslissen op het bezwaarschrift van eisers, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;

veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht, moet voldoen;

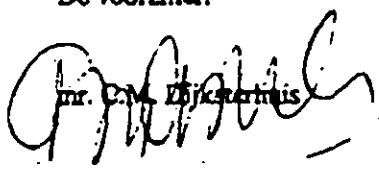
wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eisers betaalde griffierecht ad € 143,-.

Aldus vastgesteld door de voorzitter mr. C.M. Dijksterhuis en de leden mrs. H. Gorter en A. Woltjer en in het openbaar uitgesproken op 15 april 2008.

De griffier:

De voorzitter:

mr. M. M. van Luik-Salomons

mr. C.M. Dijksterhuis

afschrift verzonden op:

Rechtsmiddel

17 APR 2008

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Let wel: Ook als u in deze uitspraak (gedoeltelijk) in het gelijk bent gesteld, kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.

Voor kopie conform
De Griffier

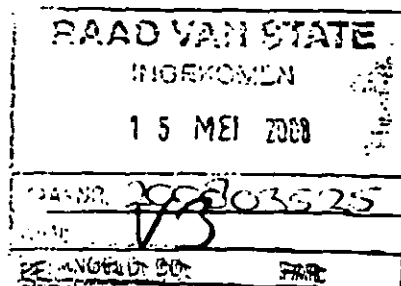

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres: Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Fax 070 779 5508

Aan de Afdeling bestuursrechtpraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-GRAVENHAGE

Onderdeel
 Contactpersoon
 Doelomschrijving(A)
 Datum
 Ons kenmerk
 Uw kenmerk
 Bijlage(n)
 Onderwerp

Proces Procesvertegenwoordiging, Vestiging Den Haag
 Mr T. Hartsuiker
 070 779 7031
 14 mei 2008
 0508.01.0109

2
 Hoger beroep Staatssecretaris van Justitie alsmede verzoek om een voorlopige voorziening

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Utrecht, van 15 april 2008, verzonden op 17 april 2008, met kenmerk Awb 07/28082.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de bestreden uitspraak is de Staatssecretaris gehouden binnen 6 weken na de datum waarop de uitspraak is verzonden - 17 april 2008 - een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak. Nu de Staatssecretaris zich niet met deze uitspraak kan verenigen verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Staatssecretaris geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

Mr W.A. Klaus, senior procesvertegenwoordiger

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-GRAVENHAGE

SAAR... LAPE	
15 MEI 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
 de Staatssecretaris van Justitie
 te 's-Gravenhage,
 appellant,
 gemachtigde: mr W.B. Klaus,
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
 zittinghoudende te Utrecht
 van 15 april 2008
 met kenmerk Awb 07/28082

Inzake:
 met kenmerk 0508.01.0109,
 aan te duiden als verweerders,
 gemachtigde: mr R.J.J. Plannua,
 advocaat te Utrecht

Proces
 Procesvertegenwoordiging

Bordewijklaan 82
 2581 XR Den Haag

Postbus 30120
 2500 GC Den Haag

Mr T. Hartsuiker
 070 779 7031

1 Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Utrecht, van 15 april 2008, met kenmerk Awb 07/28082 (productie), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 14 juni 2007 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om opnieuw te beslissen op het bezwaarschrift en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

Op 26 juli 2006 hebben verweerders ieder een aanvraag ingediend om verlening van een reguliere verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als pleegkind'. Bij besluit van 14 juni 2007 is het bezwaar tegen de afwijzing van deze aanvragen ongegrond verklaard. Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het door verweerders ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grief

3.1 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.25 van de bestreden uitspraak:

"[...] Het vorenstaande gevoegd bij hetgeen ter zitting en uit de door eisers/referente overgelegde stukken is gebleken werpt de conclusie dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat er geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht. Daartoe overweegt de rechtbank als volgt. (...) Echter, gelet op de uitvoerige levensgeschiedenis van referente, overgelegd bij de gronden van bezwaar d.d. 26 februari 2007 en de verklaringen van de kleinkinderen, gevoegd bij de door referente overgelegde Money Transfers van juli 2007 tot en met november 2007 waaruit blijkt dat referente haar drie meerderjarige kinderen (waaronder de moeder van eisers) in de VS financieel moet bijstaan omdat zij niet rond kunnen komen en ten slotte de verklaring van de eigen moeder van eisers waaruit blijkt dat zij de voogdij aan referente heeft overgedragen aangezien zij eisers niet kan opvoeden en verzorgen, is de rechtbank van oordeel dat dit tezamen en in onderling verband bezien voor verweerder aanleiding had moeten zijn om nader te motiveren waarom in dit specifieke geval voormelde toepassing van artikel 4:84 van de Awb geen plaats was."

3.2 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten rechtsoverwegingen 2.27, 2.28 en 2.29. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grief

4.1 Op grond van artikel 3.28, eerste lid, onder b. Vb kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw onder een beperking verband houdend met verblijf als pleegkind worden verleend aan de minderjarige vreemdeling die naar het oordeel van Onze Minister in het land van herkomst geen aanvaardbare toekomst heeft. In hoofdstuk B3/3 van de Vc is ten aanzien van de in artikel 3.28, eerste lid, onder b. Vb bedoelde voorwaarde voor verlening van de verblijfsvergunning opgenomen:

"Voor al deze kinderen geldt als voorwaarde dat naar het oordeel van de Minister voor het kind geen aanvaardbare toekomst is weggelegd in het land van herkomst doordat er ten aanzien van het kind sprake is van zodanige omstandigheden, dat het niet of bezwaarlijk door in het land van herkomst wonende naaste bloed- of aanverwanten kan worden verzorgd.

Zulks wordt in het algemeen niet aangenomen van een kind dat bij zijn ouders verblijft in minder welvarende omstandigheden, voorzover die omstandigheden overigens ter plaatse als normaal zijn te beschouwen. Daarom zal het een in Nederland verblijvend gezin van een rechtmatig hier te lande verblijvende vreemdeling of Nederland niet zijn toegestaan om bijvoorbeeld een jonger broertje of zusje van één der ouders, of neefje, of nichtje op te nemen uitsluitend op grond van de opvatting dat het kind hier te lande in ruimere materiële welstand kan verkeren.

[...]

De aspirant-pleegouders verstrekken bij de ten behoeve van het kind in te dienen aanvraag de gegevens en bescheiden behorende bij de voorwaarden als vermeld onder B3/3.1. Het betreft:

[...]

- een schriftelijke motivering van de bijzondere omstandigheden van het kind of die van de familieleden in het land van herkomst, waaruit blijkt dat het kind niet of bezwaarlijk kan worden verzorgd door familieleden die in het land van herkomst wonen."

- 4.2 De Staatssecretaris heeft in het door de rechtbank vernietigde besluit aan verweerders tegengeworpen (beknopt weergegeven) dat er geen stukken zijn overgelegd waaruit blijkt dat noch hun moeder, noch haar broer of zuster, noch hun Amerikaanse grootvader, noch een ander familielid in Amerika hen kunnen of willen opvangen, opvoeden en verzorgen, zodat niet is aangetoond of aannemelijk gemaakt dat voor hen in de Verenigde Staten geen aanvaardbare toekomst is weggelegd. In haar uitspraak overweegt de rechtbank (zie rechtsoverweging 2.25) dat de Staatssecretaris kan worden nagegeven dat onvoldoende sprake is van onderbouwing met schriftelijke (bewijs)stukken van de stelling dat er voor verweerders geen aanvaardbare toekomst in hun land van herkomst is weggelegd, nu verweerders op geen enkele wijze door middel van objectief verifieerbare bescheiden hebben onderbouwd dat zij niet of bezwaarlijk kunnen worden verzorgd door hun moeder of andere bloed- of aanverwanten in hun land van herkomst. Hiermee bevestigt de rechtbank kennelijk het oordeel van de Staatssecretaris dat niet is aangetoond of aannemelijk gemaakt dat voor verweerders in de Verenigde Staten geen aanvaardbare toekomst is weggelegd.
- 4.3 De rechtbank overweegt echter tevens in de aangevallen rechtsoverweging, en naar de mening van de Staatssecretaris ten onrechte, dat de Staatssecretaris onvoldoende heeft gemotiveerd dat er geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 4:84 Awb. Volgens de rechtbank hadden de verklaringen van verweerders, van hun moeder en van referente, alsmede de overschrijvingsbewijzen terzake van geldoverschrijvingen van referente naar haar drie meerderjarige kinderen (onder wie de moeder van verweerders), voor de Staatssecretaris aanleiding moeten zijn om nader te motiveren waarom voor toepassing van artikel 4:84 Awb geen plaats was.
- 4.4 De Staatssecretaris is van mening dat de rechtbank door aldus te overwegen het toepassingsbereik van artikel 4:84 Awb mistent. Immers, de rechtbank

lijkt van de Staatssecretaris te verwachten nader te motiveren waarom niet op grond van artikel 4:84 Awb wordt afgeweken van de voorwaarde dat er sprake is van een onaanvaardbare toekomst in het land van herkomst. Deze voorwaarde is echter vervat in een algemeen verbindend voorschrift (artikel 3:28, eerste lid, onder b, Vb) en niet in een beleidsregel, zodat niet onder toepassing van artikel 4:84 Awb een verblijfsvergunning kan worden verleend. (Vergelijk in dit kader de uitspraak van Uw Afdeling van 13 september 2006, 200602984/1, JV 2006/406.) Hierom komt de uitspraak naar mening van de Staatssecretaris voor vernietiging in aanmerking.

- 4.5 Voor zover de rechtbank in de bestreden rechtsoverweging de Staatssecretaris bedoelt te bewegen nader te motiveren waarom geen plaats was om af te wijken van de beleidsregel (hoofdstuk B3/3.3.2 Vc) dat de aspirant-pleegouders bij de aanvraag een schriftelijke motivering verstrekken van de bijzondere omstandigheden van het kind of die van de familieleden in het land van herkomst, waaruit blijkt dat het kind niet of bezwaarlijk kan worden verzorgd door familieleden die in het land van herkomst wonen, geeft de rechtbank, in de optiek van de Staatssecretaris, evenmin blijk van een juiste opvatting van de toepassingsmogelijkheden van artikel 4:84 Awb. Immers, de regel dat een schriftelijke onderbouwing dient te worden gegeven ten aanzien van de bijzondere omstandigheden omtrent onmogelijkheid van verzorging door familie in het land van herkomst, berust op een uitdrukkelijke beleidskeuze. Dit blijkt uit hoofdstuk B3/3.2 Vc, waarin is opgenomen dat van een kind dat bij zijn ouders in minder welvarende omstandigheden verblijft, zolang die omstandigheden ter plaatse als normaal zijn te beschouwen, in het algemeen niet wordt aangenomen dat het niet of bezwaarlijk door in het land van herkomst wonende familieleden kan worden verzorgd, zodat in een dergelijk geval geen sprake is van een onaanvaardbare toekomst voor dat kind in het land van herkomst. In het primaire besluit van 17 januari 2007 is in dit kader reeds opgemerkt dat de situatie van verweerders niet veel verschilt van vele andere kinderen uit de staat Louisiana aan wie evenmin om die reden verblijf wordt toegestaan. Wat de Staatssecretaris betreft bestaat in dit kader geen ruimte om onder toepassing van artikel 4:84 Awb toch een verblijfsvergunning te verlenen. Ook hierom zou de uitspraak van de rechtbank, in de optiek van de Staatssecretaris, voor vernietiging in aanmerking komen.

5 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van de door verweerders tegen het besluit van 14 juni 2007 ingestelde beroep.

Den Haag, 14 mei 2008

 mr. w. H. Kluis,
 Senior procesvertegenwoordiger

Staatssecretarisse van Justitie
 Immigratie- en Naturalisatiedienst
 Proces Procesvertegenwoordiging
 Postbus 30120
 2500 GC DEN HAAG
 telefoon 070 - 779 4172
 telefax 070 - 779 4373

Advocaten en Procureurs

Mr L. Louwerse
Mr R.A. van der Velde
Mr H.J. Veen
Mevr. Mr P.C. Smit
Mevr. Mr S. Sewnath
Mr S.F.J. Smeets
Mr R.J.J. Flantua
Mr D.C. Vlieland
Mr W. Hendrickx
Mr E. Osinga
Mr R.P. van der Graaf
Mr I. Ozkara

Chef de Bureau:
Mevr. N.P. Bol

Vestiging Arnhem:
Mr B.P.J. van Riel
Mr J.A. Schadd

PER TELEFAX 070 3611380

Aan de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

Utrecht, 15 mei 2008

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
15 MEI 2008	
ZAAKNR.	
AAN: ☒ 3	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Onze ref. : 20707021) RF/RF
inzake : //INB

Geeft te kennen,

, allen van

Amerikaanse nationaliteit, verder te noemen appellanten, te dezer zake woonplaats kiezende te Utrecht, Biltstraat 110-1102, ten kantore van Louwerse en Van der Velde advocaten B.V., waarvan advocaat mr R.J.J. Flantua verklaart tot het indienen van het onderhavige beroep bepaaldelijk te zijn gemachtigd;

Dat appellanten hierbij hoger beroep instellen tegen de in kopie bijgevoegde uitspraak van de rechtbank te Den Haag, zittinghoudende te Utrecht (verder: de rechtbank), uitgesproken op 15 april 2008 en verzonden op 17 april 2008 (AWBnr. 08/28082).

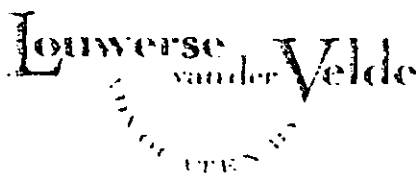
Het hoger beroepsschrift berust op de navolgende grieven.

Grief 1

In de bestreden uitspraak overweegt de rechtbank onder rechtsoverwegingen 2.11. samengevat het volgende:

Uit de gedingstukken blijkt dat appellanten op hun aanvraagformulieren hebben ingevuld dat het doel van verblijf is "verblijf bij een familie- of gezinslid" en dat het specifieke doel van het verblijf is dat zij pleegkin tenen zijn.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder de aanvragen heeft kunnen toetsen aan het beleid voor pleegkin tenen, mede gelet op de wijze waarop de aanvragen zijn ingevuld.

Hierbij is van belang dat referente als voogdes/wettelijk vertegenwoordiger de belangen van de appellanten in het oog moet houden en dat hun belang niet gediend is om te gaan verblijven bij familielid die hebben laten weten niet voor appellanten te kunnen zorgen en niet voor zichzelf kunnen zorgen. Zij kan dan ook besluiten en heeft dan ook besloten dat het niet verantwoord is, mede gelet op de leeftijd van de appellanten en de goede ontwikkeling in Nederland, om appellanten naar hun land van herkomst te laten gaan.

In dit verband is ook van belang dat appellanten afkomstig zijn uit dat nog
steeds te maken heeft met de gevolgen van orkaan Katrina.

Gelet op hetgeen door appellanten is aangevoerd, is door verweerder onvoldoende gemotiveerd waarom appellanten in hun land van herkomst een aanvaardbare toekomst te wachten staat. Met name is in het geheel niet ingegaan in de beschikking van 14 juni 2007 op het belang van de voogdijbeslissing voor de beoordeling van de vraag of van appellanten in redelijkheid kan worden verwacht terug te keren naar hun land van herkomst.

De uitspraak kan naar de mening van appellanten op dit onderdeel niet in stand blijven.

Conclusie:

Gezien bovenstaande grieven verzoeken appellanten U het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak te vernietigen.

Voorts wordt verzocht verweerder te veroordelen in de proceskosten.

Een afschrift van dit hoger beroepschrift wordt aan procesvertegenwoordiging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst te Den Haag gezonden.

Ondergetekende verzoekt u het verschuldigde griffierecht af te boeken van de rekening courant, VS 0125.

Hoogachtend,

R.J.J. Flantua

* Correspondentie uitsluitend naar Postbus 13273, 3507 LG Utrecht *
* Biltstraat 110-112 * 3512 BJ Utrecht * Telefoon: 030-2733122 * Telefax: 030-2735311 *
* Vestiging Arnhem bereikbaar onder Telefoonnummer 026-3549949 * Telefaxnummer 026-3549959 *
* St. Dordengelden 41.36.72.794 *

3